

Nagyváthy

Antológia

Nagyváthy János Középiskola, Csurgó 2013

A könyv kiadását támogatta:

A Csurgói Gazdaképző Alapítvány

ISBN 978-963-89305-3-8

Kiadja:

a *Csurgói Baksay Sándor Alapítvány*

Felelős kiadó: Szabó Sándor kuratóriumi elnök

Nyomdai munkák:

ZPress bt. Berzence

Szerkesztői előszó

Évek óta dédelgetett álmunk válik valóra a Nagyváthy Antológia megjelenésével. Korunk elidegenedett, elgépiesedett világában az irodalom, az olvasáskultúra méltatlanul háttérbe szorult. Ezért is fontos, hogy megmutassuk, a mai középiskolás diákok között is jelen vannak a művészetekre fogékony, érzékeny személyiségek.

Szerzőink bemutatkozásából és írásaikból érezhető, hogy az alkotó munka valamiféle szabadságot, kiteljesedést jelent számukra, az érzelmek és gondolatok szabad szárnyalását.

Kötetünk nagy része lírai alkotás. A versek legfőbb ihletforrása a természetre való rácsodálkozás, a szerelem, a magány, a halál.

Az Antológia teret adott a mese- és drámaírással próbálkozóknak is.

A Nagyváthy Antológia az idei évben első alkalommal, de reméljük, hagyományt teremtve lehetőséget ad a diákírók, diákköltők (pedagógusok) számára, hogy megmutathassák tehetségüket és megismertethessék gondolataikat kortársaikkal és az érdeklődő olvasó közönséggel.

Novográdeczné Kakrik Ildikó

A VILÁG ÉS ÉN

(Bedő Renáta grafikája)

Ormódi Barbara

Lélek

Ha megkérdezném, hogy „Ki vagy?“, tudnád rá a választ? Úgy igazán?

Ha engem kérdeznének, én se tudnék a kérdésre felelni. Szerintem ez a kérdés takarja a létezésed okát, értelmét és célját. És most őszintén... Manapság ezekre senki nem tudja a választ, ha igen akkor Ő már boldog életet él, abban biztos vagyok.

Én nem élek boldog életet, csak boldog pillanatok, azt is elszórva. Van, amikor a helyére kell kanalazni a dolgokat, hisz ugyebár mire is való a kanál, ha nem arra hogy lelkünket a helyes irányba tereljük.

Ha az embert elárulják, túléli. Ha az embert egyedül hagyják vagy megütik, azt is túléli. Az ember egy határon belül majdnem mindent túlél, még a fizikai erőszakot is. De a testi sérülések, a lelki fájdalom mellett eltörpülnek. Szerencsére az Én valódi lelkemet mélyre eltemettem, senki se érjen hozzá! Végre legyen már valami, ami csak is az enyém.

Mi értelme a lélek titkainak, ha mindenki tudja, hogy mit rejt? Vannak olyan személyek, akiknek szükségük van arra hogy megszabaduljanak a lelki terhektől. És olyan emberek segítségét kérik, akiknek ez olyan súly, amit nem viselnek el. Hogy e fájdalmat el tudják viselni, az embert elhagyják. De, erről senki nem tehet, csak is a lélek. Kár, hogy azt erősíteni nem lehet.

A lélek az egyetlen megváltozhatatlan kincs, ami téged örökre lebilincsel, még halálod után is. Ez az ember valódi börtöne.

Németh Vivien

Mire születtem?

Ha látnád sorsom csillagokba írt balladáját,

nekem is megmutatnád?

Hisz annyi kérdés van szívemben,

nem értem még, mire születtem.

Hogy, s miért nem nyelt el még a föld,

mikor csecsemőként a Halált is sikerült legyőzőm?

Miért vezetett utam a színházhoz,

s egyszerre hogy lett ennyi barátom?

Miért ragadt kezeimhez tinta,

s miért, hogy hirtelen mindenki írásra biztat?

Miért kell eljátszanom, hogy átlagos vagyok,

mikor fejemben mindig egy új, nagy terv kavarog?

Mikor tudom meg végre hogy mire születtem?

Miért van, hogy nincs válasz a kérdésekre?

Németh Vivien
Lüktetés

Kiléptem az ajtón egy másik világba,
még a nap is mosolygott a búcsú szavára.
Ez a te napod- suttopta a szellő-,
Amiért harcoltál végre eljött.

Léptem lebegés volt, szemem ragyogott,
ugyan mi ronthatná el ezt a gyönyörű napot?
Még a forróság sem riaszthat el,
hát megyek, ha mennem kell!

Hív a varázslat, hív az ismeretlen,
várnak az új kalandok, új helyek.
Szívem dobbanása most más lett,
szinte érzem, hallom, ahogy lüktet.

Édes szabadság, zene és fény hívogat,
s én rohanok, hisz vár rám egy nagy kaland.
Őrültként cikázok a városon át,
s ismerősök mosolyognak rám.

De rohanok tovább, hív a mindenség,
az ilyen rohanás nekem mindig szép.
A boldogságtól két szemem is ragyog,
hisz a világ nekem ennyit még nem adott.

Horváth Petra
Álomvilág

Én szeretnék egy másik, egy jobb világot.
Nem akarok sikert, pénzt, vagy öltözőbe virágot,
csak egy helyet, ahol tényleg éreznek,
Ahol az álmok a valóságban léteznek.
Ahol mindenkit motivál a szabadság,
Nincs álarc, csak az őszinteség, a vadság.
Ahol nem léteznek korlátok, se rácsok,
Nekem nem írják a sorsomat mások
Egy ilyen hely, amire igazán vágyok.
Ott nem várja el senki, hogy legyetek bábok.
Ahol mondhatnám, és tehetném, mit szívem diktál,
És nem lenne ember, aki ezért folyton bírál,
Ez a világ csak egy gyönyörű álom marad,
Semmi nem mossa le a mocskot, mi kezünkhöz ragadt.

Bakonyi Orsolya
Félelem

Félhetnék póktól,
Félhetnék kígyótól.
Félhetnék tüztől,
Félhetnék víztől.
Félhetnék az emberektől,
Félhetnék az élettől.
Félhetnék a fájdalomtól,
Félhetnék a világtól.
Félhetnék a nappaltól,
Félhetnék a haláltól.
Félhetnék az éjjeltől,
Félhetnék mindentől.
Egyszerre félek mindegyiktől,
De kizárólag az ismeretlentől.

Németh Vivien
Megsemmisülés

Azt mondják elpusztul a világ, s félnek.
Azt mondják egy robbanás eléget mindent.
Egyszer talán tényleg elér a végső megsemmisülés,
... de holnap még a napkelte ad megnyugvást és reményt.
Amitől én félek, az nem a halál,
hanem az élet, mi ugyanígy kínoz tovább.
Félek a gondolattól, hogy egy senki maradok,
s nincs helyem a világban, ahol csak bábu vagyok.
Mi szememben lobban, a gyűlölet szikrája,
de ártalmatlan, csak az én lelkemet bántja.
De én is csak csendben küzdök ellene,
hogy senkinek se árthassak vele.
Én sem félek, más miért féltene?
Ha fáj is a lét, egyenlőre itt a helyem,
hogy aki fontos nekem, védjem és szeressem.

Fummer Petra
Kábult diagnózis

Álomkóros, beteg világ vesz körül;
Mindenki rohan, semminek nem örül.
Füstölgő város, romhalmaz, egyedül.
Magányos, szürke emberek tengere elmerül.
Véres tetemek csatáznak egy varjúért,
Hogy végre elhagyhassák e korcs világot,
Hisz senki nem küzd már semmilyen jóért,
Nem tesznek sírokra emlékező virágot.

Rombolunk, ölünk és pusztítunk évezredekig...
Ember! Mikor láttad utoljára zölden Földanyádat?
Hajnal fényeit atomvihar felhői leplezik,
S napnyugta vörösségét is utoljára álmodban láttad.

Örök fény, örök sötétben...
Reklámtábla pislákol éppen.
A szél beszél hozzád, vihart kíván...
Napfény nem éri arcodat soha többé már.

Tudsz szeretni mocsokban élő sátáni lény?
Világodat megveted, nyomorért őt okolod,
Pedig csak te tehetsz róla, hisz eldobod a fényt.
Bűnödért vezeklésedet, nyomorod szidod.

Álomkóros, beteg világ vesz körül;
Mindenki rohan, semminek nem örül.
Füstölgő város, romhalmaz. egyedül.
Életed múltó fénye éppen most merül...

Őrülden kacagsz koporsód tetején
És arra gondolsz: ez nem valóság,
Csak utolért a terhes, bolond kórság;
Mikor még érzel heroin-őrületed elején...

Hanyatt fekszel, s bámulod a világot,
Mert örökké vágyod a napvilágot,
Mit szemed oly régen látott - vakon maradt...
Nem teszel mást, csak újra belövöd magad.

Halkan s bolondmód kacagsz a sírod fedelén,
Mert élve temettek el még életed elején,
S most tetszhalott vagy még esztendőkön keresztül,
Míg rühes kutya tested ki nem ássa, s hajnal fénye rád nem vetül.

De ez nem valóság, tudod jól.
Áloméhes gyilkos heroin-kór.
Hiszen a szemedet már a varjak kivájták,
S most döntenek el tested egészének a vitáját...

Álomkóros, beteg világ vesz körül;
Mindenki rohan, semminek nem örül.
Füstölgő város, romhalmaz, egyedül.
A lobogó fény cellád rácsaira vetül...

Egy ember fegyvere távcsövébe néz,
S tudja, lehet bárki, bármilyen merész,
Az egész világgal nem száll soha senki szembe,
Nem vágyik senki milliónyi véres tetemre.

De Ő igen. Ő lesz olyan bátor.
Ha kell, megöli az egész világot!
Kár, hogy elméjét borítja skizofrén kórság,
Különben tiszta szívében lenne ilyen bátorság...

Ennek örömén meghúzza a ravaszt néhányszor erősen,
S megöl minden gyermeket, anyát és apát bőszen,
Kik alatta rohannak egy fárasztó szürke nap után,
Kik csak siettek a munkából haza késő délután...

Álomkóros, beteg világ vesz körül;
Mindenki rohan, semminek nem örül.
Füstölgő város, romhalmaz, egyedül.
Beteg vagy ember, s a bizalmam megrendült...

Szemüvegen keresztül látni a világot,
Tudni azt, hogy nem érzik hiányod,
Látni mindenki mocskos hazugságát
És érezni minden álnok tettnek árát...

Mindig magadon tudni árulásod bélyegét,
Hinni, hogy nem kerülheted el tetted végzetét,
S mindezt és mindent együtt;
Inkább újabb adag reményt tekerjünk...

Álomkóros, beteg világ vesz körül;
Mindenki rohan, semminek nem örül.
Füstölgő város, romhalmaz, egyedül.
Heroinnal töltött túm végleg kiürült...

Orsós Patrik

Néha

Néha megijedek magamtól
Néha nem tudom, mit teszek
Néha csak megteszem, amit gondolok
És senkit nem kérdezek.
Néha nem tudom, hogy holnap mi lesz
Néha nem érdekel semmi.
Néha csak úgy elmenekülök
Hogy ne láthasson senki.
Néha azt érzem, többet érdelek
Néha meg, hogy semmit.
Néha azt érzem, erős vagyok
Néha azt, hogy gyenge.
Néha azt érzem, élnem kell
De néha csábít a penge
Néha jó lenne, ha nem lennék
Néha **ÖRÖKKE ÉLNEK.**

Horváth Petra

1

Hiába vagy szigorú és kemény,
Hisz, akit rejtész csak gyenge lény.
Mutasd csak, hogy szilárd vagy, mint a jég.
Felelj meg mindenkinek, ha neked ez elég.
Miért gondolod, hogy ettől több leszel?
Jön a forróság, te bátor jég elveszel.
Összetörsz, elolvadsz, már csak víz maradsz.
Nem leszel gyengébb, érzelmekkel is haladsz.
Gyorsan törsz előre, elsodrod a gátakat.
Megragadsz szíveket, mint gyilkos áramlat.
Könyörögnek majd érted, az éltető cseppnyi vízért.
Köszönetet mondatsz, mert éltél már valamiért.
Mikor majd a magasba szállsz, mit pára,
És nem maradnak tiszta vizek a világba,
Ne félj, mert szabad vagy odafent,
És megérik az emberek a víz mennyit jelent.

2

Nem születtem bölcsnek, csak voltam már minden.
Gondoltam sokszor, hogy nincs miben hinnem.
Nem tudtam már bízni, akkor sem ha kértek.
Bátran nevettem, ha más emberek féltek.

Nem zengtem ódákat, nem oktattam bárkit,
Mosolyogva szóltam, majd tanít, ami fájdit.
Hallottam már sokszor: " ne változz meg soha",
Pedig mitől ez lettem, az szenvedések sora.

Kívülről meglehet, kegyetlennek látszom,
Ez csak pajzs, melyben sebezhetetlent játszom.
Ítéleztek rólam, hogy rossz ember vagyok,
Hozzá szoktam lassan, mert így teltek a napok.

Néha létem csak értelmetlen harcolás,
De szívemnek ez nem seb, csak apró kis karcolás.
Voltak kikért elindultam, kezem tűzbe tenni,
Felcímkéztek mégis, hogy nem dobog bent semmi.

Györfi János

Eladtam

Eladtam boldogságom
könnyű percekért.
Megvettem érte jövőm
nehéz órákért.
Szertelen kamaszboldogságot
egy áloméért.

Györfi János

Tizenévektől

Utolsó éjjel még búcsút sírt,-
aztán bizalmat adva,
téve tarsolyomba tanulságokat,
belém égve
utamra intett kamaszkorom.

Györfi János
Neked adom

Neked adom.
Az első sikeres gyermekláncfű karikát
és letépett petúniát,
ostorom és kisautóm,
rongylabdát gurgató korom.
Neked adom.
Lázongásaim kipörgetett mézét
az első sétát,
májust és orgonát
nyíló nyarak szirmait.
Neked adom.
Holnap kelyhébe csorgatott
huszonhárom év tiszta párlatát,
tervet és valóságot
hetven évig tartó vidámságot.

Györfi János
Október 02

Lézengetem
odvas mélységektől a csúcsokig.
Garasom se volt.
Ízekre tépett érzékkel
találtam meg akkor
mi bárkinek megjár.

Györfi János
Villanás

Örömtől
öröme születtem.
Játszottam, sírtam és nevettem.
Dolgoztam és szerettem.
Negyed évszázaddal mögöttem
nem tartozom senkinek.
Adósom is csak egy maradt.
Múltam.
Veled.

Györfi János

Tény

Ötvenhat évem
akár egy halk szavú nyár
lassan elballagott.
Felelősséggel érte magamnak tartozom.

Györfi János

Nagyapámhoz egy év után

Lázban,
izzadó testtel és ziháló mellel,
gödrébe süllyedt szemekkel
feküdtél ágyadon.
Ki annyiszor szorítottad kaszád nyelét,
hogy ledolgozd fekhelyed.
Kinek hat és fél évtizeden át
csak egy-egy ünneped volt
a kenyérszelés.
Ki ha ittad pohár borod,
nem azért, hogy ízled –
mert hitted tudom,
szentül hitted ez az erő.
Emlékszem kis öreg
A semmi kapujából még vissza szóltál
- Várj, veled megyek !

Utóirat:

Minap azt mondják,
- Akár az öreg...
Tényleg, velem jöttél.
Már tudom mi az mi fékez
mi az mi lendít.

Bakonyi Orsolya
Egy porcelánról

Hogy mikor jelent meg az első repedés?
Nem tudom, de onnantól nem kellett kevés.
Rég volt már, pontosan nem emlékszem.
Pár apró mozzanat, s a porcelán eltört, végleg.
A máz nem sérült, nem látta senki, hogy törött.
Jóval később valaki rámutatott a tényre,
Sőt fáradozott vele, megragasztotta egész szépre.
Néhol hézagos lett, a minta is változott,
De a porcelán jó lett, nem volt gond.
Ám kik először eltörték, megtették ismét.
Észre sem vették, s ismét romhalmaz az egész.
Valaki mindig megragasztotta ha eltört,
Mert ez oly gyakran, túl gyakran ismétlődött.
A hegek megmaradtak, a ragasztó nyomai is.
A porcelán megedződött, így ment ez jó ideig.
Már senki sem tudta, hogy régen milyen volt.
Túl sok lett a seb és a ragasztó.
Majd jött Ő, ki nem kért, de kapott.
Egyedül ő volt elég közel a porcelánhoz.
A porcelán, ki eddig céltalanul leledzett,
Utat, fényt kapott, megragadta a helyzetet.
Ki nem kért, de kapott, észrevétlenül ragasztott.
Ám ő fél, hogy most ő töri el, pedig félelemre nincs gond.
A porcelán most békés, ragyog és egész.
Néhol ragasztós és sebes, de gyönyörűen ép.

Radák Martina
Arc nélkül

Hazug szerelmei vagyunk emberség fájának,
Rothadó ibolyái egy hervadó világnak.
Züllött színészek, egy sörszagú bárban,
kiknek hanyatló hatalom van minden szavában.
Ilyenné kell válni, hogy beállhass a sorba,
Dobd el lelkedet, hogy ne essen rajt csorba.
Hunyd be a szemed, és merj semmivé válni.
A sok arcnélküli' közé arc nélkül beállni.
Merj belesüllyedni a legnagyobb sárba.
A sok sablonember' hazug igazába.
És így leszel majd egy se' a sok semmi között,
Hisz arcodat kint hagyta a személyiségtár előtt.
Ez a sok arcnélküli egyéniséget eszik,
Ezért van, hogy arcod, szíved, az ajtónál elveszik.
De már odaadtad magad, így vége a mesének,
emléknek, érzelemnek és személyiségnek.
Micsoda művészet a kétszínűség,
Egyik arcod csalás, s ezt leplezi a hűség.

Radák Martina
Teri néinek

Szeretnénk pár mondatot szólni magához,
Úgy, mint anyánkhoz és nem, mint tanárhoz.
Kell az osztályunknak egy szív.
Aki dicsér, de ha kell, megszid.
Egy mozgató-rúgó, aki utasítást ad,
Aki megmutatja a megfelelő utad.
Aki segít, akire számíthatsz mindig.
Aki, ha elestél újra elindít.
Átlép a rossz tulajdonságaid fölött.
És látja a szépet a sötétség mögött.
És megsért, és haragszol, aztán végül felismered.
Ő a második anya, aki ott van veled.
Négy évre fogadott bennünket örökbe.
De mindennapjainkban ott lesz ő örökre.
Szeretnénk együtt mindent megköszönni.
És, ha már itt vagyunk, még azt is közölni,
hogy talán rosszak vagyunk, és nem csinálunk házit
De mind szeretjük magát, bárki bármit állít.
Most pedig azzal zárnánk le a verset.
Kellemes Ünnepeket kívánunk mind önnek!

Radák Martina
Az értelen szív

Tavaszi szele a havat hordja, rám
Sugarait a Nap hiába nyújtja felém
Mert a felhők közti átlépéshez magas a vám
Te, aki elveszed az örömet, állj elém!
Arcomon a mosoly is csak kellék mára
Egy mosolynak ugyanis könnyecsepein az ára.

A könnyem sava az arcom marja
Fájdalomból nő szavam sarja.
Ki, ha felcseperedik elétek áll
De még apró, törekeny és gyermeteg szavam
Még el sem dőlt, hogy érte mi jár.
Jár... igen a szám, és olyan olcsón szaval.

Amim van, oh, ha az asztalra rakhatnám,
elétek dobnék három kincset
Akkor... akkor én is megmutatnám,
Odavágnám a szót, az akaratot, és hitet.

Mely bennem lüktet, és hangot ad.
S szívem, mely koszorútlan, büszkeségtől dagad.

Koszorú a szívnek, olyan, mint kezemen a lánc
Csak odakötné mellkasomba a zenészt
és nem a rabé lenne a dobszó-tánc '
Nem szólna fel, ha egyszer érzi a vést.
Azért nincs szívemnek egyetlen ere sem.
De nem az a láncom, azt még keresem.

**Fodor Virág /Tab/
Íratva**

Szép Magyarországom
mennyi kínban állsz,
mocsokban s iszapban
sírva újat vársz.

Ordíts hát velem:
„A fájdalom felemészt!”
Szépséged rombolják,
s szíved elenyész.

Gyengeség feszélyez,
alkonyod előnti,
de hívd vissza a magyart,
ki a kietlent feltölti.

Nézz ezernyi dombot,
hegyet, folyót, fát,
s ébredj hosszú álmodból,
e szépség minket vár.

Most vacogva állsz,
de nem lehetsz tetszhalott,
az úton újra vársz,
mert nem lehetsz elhagyott.

Szép fekete ruhában
a népedet láthatod,
őszinte könnyekkel
a jövőt így várhatod.

Mindenki menekül,
de ki marad itt veled?
Nem te vagy a hibás,
de mégis mi lesz veled?

Nyisd fel a szemed,
kürtöld a világnak,
erős kezet nyújtasz
ezernyi diáknak.

Védd meg a magyart,
ki érted küzdött százszor.
Védd meg a néped,
hogy ne legyen vándor.

TERMÉSZET

(Pintér Livia grafikája)

Bakonyi Orsolya

Initium Novum

Téli fagy utolsó sóhajával tűnik el
A hideg szél, s jön helyette
Virág-gazdag vidám vasárnap,
Amikor nem jön unott hétfő kínja
S bárányfelhők fehérsége köszön rád,
Zsenge illat ígéretét nyújtja a világ

Györfi János

T.E. ha nap vagy

Új hajnal kelt.
Csöndes, nyugodt.
És én vártam önfeledten beteljesedését,
A tűzében égő
Mosolygó Napot.

Horváth Petra

Tavaszi

A partról nézem, ahogy virágzik minden,
Lázadó a lelkem, a pompázó, vad színben.
A sima víztükör, hirtelen egy lesz a széllel.
A háborgó habok, és arcod egy lesz egy képben.

Megtörik ez a varázslat, mert megtöri egy kavics.
Virágzik minden, már kacsint rám a nap is,
Ezt sem látom már, nem látok tovább arcodnál.
A tündöklő tavaszban a csodát sem látom már.

Nélküled a gyantától gyöngyöző fában,
csak is a vérző, és haldokló vágy van.
Kizártam a külvilágot, ő meg engem hallgat.
Az életlen penge, bőrömön félénken szaggat.

Hallotta, a könnycseppet, mi elérte a talajt,
Hallotta, az ezt követő zavaros morajt,
Ahogy a szívem összetört, és ordított csak,
Egy széthulló darabkája a vízben csobbant.

Györfi János
Nyár

Kertek alatt szél kever
széna illatot,
és zombékok közt rekedten
- apró üveggolyók –
békanyálas buborékok lebegnek.

Berlász Mátyás
Nyár végén

Most jött el. Hallani.
Rotyog a levél mi túl korán leszakadt...
az igazszerű illat-arcból,
csupán ez, mi megmaradt.

Ha csak olyan szél simítaná
s megcsókolná hátam,
szép vízhangot üvöltenék :
Isten! Nincs más vágyam!

Égő könny a sok úzás. A part most lesz semmivé.
Tények, évek, fájva bőszek!
Ébreszthetnek rángva,
ha eltűntek az őszek.

Horváth Petra
Ősz

Az évszak, amely szomorú az emberektől ma már,
mert felcímkézték szavakkal; elmúlás és halál.
Én meg örült, különként ismét vele tartok,
mert az Őszben voltak a leggyönyörűbb harcok.

Találkoztam veled, az is egy őszi nap volt,
Mosolyogtál emlékszem, mert elnyomta a Napot'
Te voltál maga az ősz, és benne voltál az őszben.
Vibráltál, ahogy a színes levelek vibrálnak a ködben.

Emlékszel rá? Aztán az Ősz mi voltunk együtt.
Az évszak mely minden gyönyört begyűjt.
Ahogy az avarszönyegben megbújik az élet,
a mi világunk is ily módon volt védett'

Ha a száraz levelekre néztem volna, mint rád,
Az avar felvetette volna magából a szikrát.
Bennünk hosszú évszakokon át volt az ősz,
Ugyanaz a viharos, vad, vibráló ősz.

Néha csak úgy csodáltuk egymást az esőben,
miként gördült arcunkon a meleg esőcsepp.
Néha az esőt törölgettük egymás arcáról,
néha a könny csordult, ha elfogyott a tartásból

Györfi János
Ősz

Termékeny nyár
És szirogyzuhany után
ködbe takarózik
a földbegyökerezett világ.

(szirogy = hódara)

Németh Vivien
Kinti ragyogás

Míg odakint szikrázó őszi napfény vár,
lelkemet már fagyos tél járja át.
Egyedül ülök a szoba homályában,
... s nem látok semmi szépet a kinti ragyogásban.
Hisz nem látja senki a viadalt lelkemben,
s Ő sincs itt hogy végre megöleljen.
Bár figyelne most rám az a csillogó szempár,
s gyengéd szava megnyugtana a küzdelmek után.
Bár tudná, hogy milyen fontos nekem,
s könnyeim letörölné csendben.
Akkor újra csillagot szórna a fény,
s megint puha hótól ragyogna a tél.
De mindez csak ábránd, hiú remény,
mit már megálmodtam százszor én.
S mit álmomban átéltem most már hiányzik,
mert valahogy szívem mindig hibázik.
Csodára várok egyedül a szobámban,
s egy halvány alakot látok a kinti ragyogásban.

Györfi János

Tél

Görcsbe kap minden mozdulót,
és vigyázban álló kövér halommá tesz
minden mozdulatlant.

Györfi János
Decemberi május

Cement szürke levegőből
szívembe decemberi május szökik.
Dalát jégcsap furulyákon
zengőn fújják
az északi szelek.

Györfi János
Szelek

Viharban érik
félelmetessé a jégeső,
mikor örülteként rohan a levegő.

A sovány jegenyék
sorra fejet hajtanak
az erős szél alatt

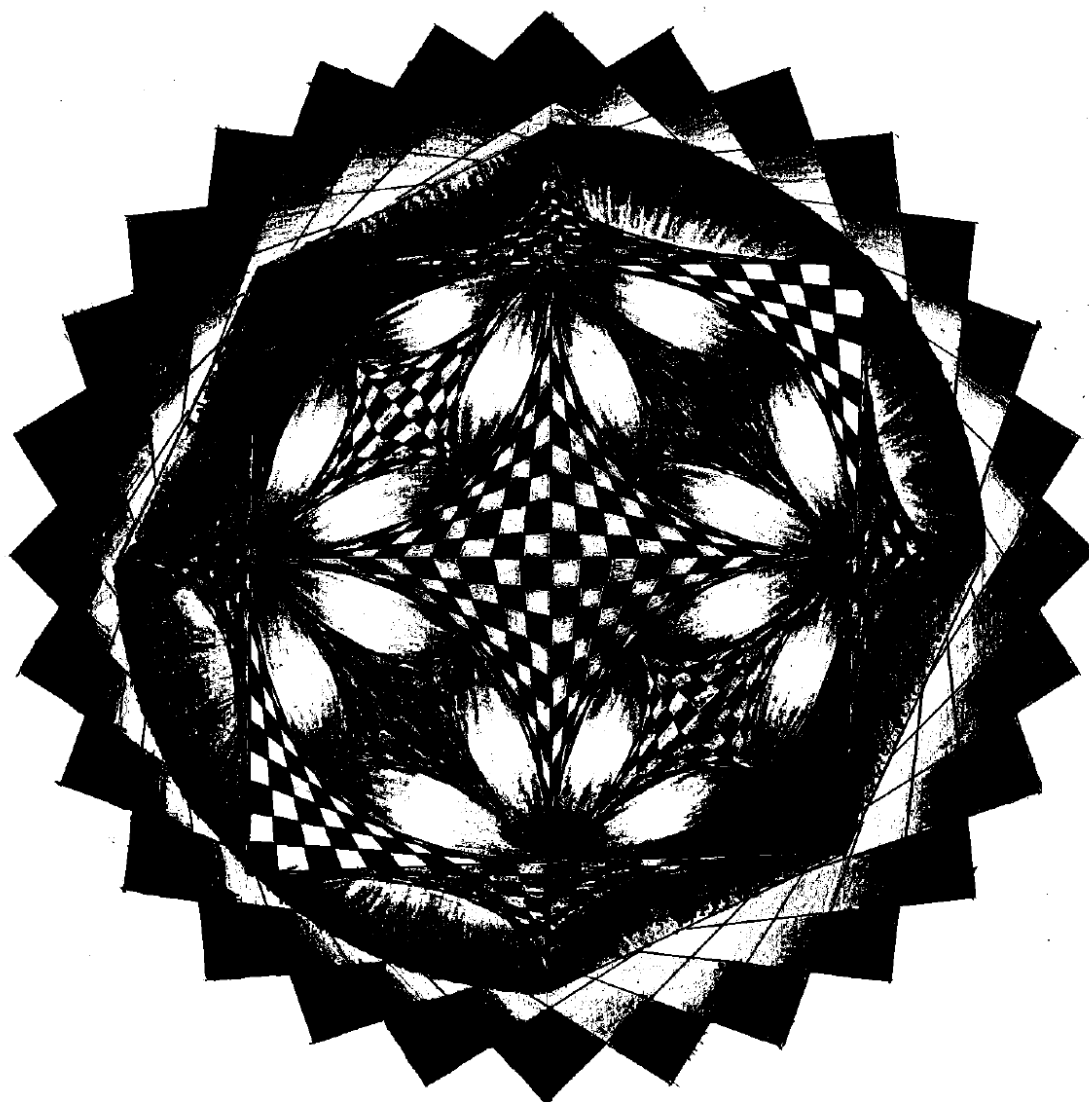
De nászdalt füttyül
a könnyű szél
virágzó földeken.

Bakonyi Orsolya
A Pusztulás éve

A csepp más, mint a tenger?
Te más vagy, mint a többi ember?
A lángot a tűz nem égeti?
Ember az embert nem ölheti?
Minden egy, csak más a neve,
Az ember is egy rész, csak beképzelt.
Megcsonkította e bolygót, a Földet,
Bizonygatva, hogy majd jobb lesz.

Ez hova vezetett, Te is látod,
Darabokra hullik a világod!
S mint valós rémálmod,
Úgy közeleg ocsmány halálod.
Késő már, ne is tiltakozz,
A vég ellen mindez hiábavaló.
Élhettél volna még néhány évet,
De magad hoztad rút véged.
Kapzsi, mohó voltál és vagy,
Vigaszul csak szürke hamvad marad.
Elpusztít a háborgó tűzvész,
Te jelented világod végét!
Letúnt a hajdan dicső természet,
Ím eljött az ember-okozta Pusztulás Éve.
Túl késő létedet megbánni,
Nem mintha érne bármit is.
Hulljon, ki bűnös, hulljon, ki gyilkos!
A természet számára ez nem tilos!
Taszítsd el mocskos, fényűző életed!
A maradék Léted ne tedd tönkre!
Önhittséged kóros és ártó,
Naivságod a hülyeséggel határos...
Önfeledten, vidáman, elvesztél,
Túlélésre már nincs több remény...

CSENDES VIHARZÁSOK

(Papp Dóra grafikája)

Csendek

Györfi János
Mindennapos szüret

Ismeretlenség nehéz fürtjeivel
megrakodva érkeznek a mindennapok.
Töppedt szemek közül
válogatjuk a jót,
estére a billengek bancára fogynak
és éjjel egész szőlőhegyeket hoz hátán a jövő.

(billeng= szőlőszemek kis csoportja; banca = szőlőszemektől megfosztott fürt)

Berlász Mátyás
Egy régi szekrény

Öreg por legendás illatát érzem idebent,
kulcsos zár mögött.
Szabadulnék, de hiába ütöm tetejét, oldalát,
az egykori fenyő rám bámul, s közli, hogy
ő és a sors felém undor viaszt köpött.

Hogy be hogy jutottam? Mindig is bent voltam.
Hogy hogy fest e mű kívülről?
Ahogy én magam, mikor megtudtam és elszomorodtam.

Tákolt, mélyszínű, de tekintélyes vacak mi fogva tart.
Gondolataimat fakóvá teszi, fényt be nem ereszt,
és elmémbe örök sebet mart.

észre már nem vehet semmi lény;
Ez csak egy régi szekrény.

Németh Vivien
Várj!

Várj, most még nem szólhatok!
Várnod kell, de ne félj, telnek a napok!
Titkomat most még nem mondhatom ki,
... de remélem, nem fogok csalódást okozni.
Mondd, hiszel még bennem,
vagy ez az új út nem tetszik már neked?
Várj, csodát fogsz látni!
Már közel a cél, ugye tudsz még várni?
Most kell, hogy bízz bennem,
mert lesz majd, hogy el kell mennem.
De várj, mert nem fogok eltűnni,
a titkot elárulva fogok visszatérni.

Györfi János
Est előtt

A porral lebegő délután
zörgő alkonyatba szaladt
az ódon házfalak között.
Omló vakolatok térképén
most éles kontúrral rajzolódnak
mésszel festett felhívások szótöredékei.
Az ajtók előtt kukákká szentelt bádoffazekak.
Nincs pör,-
Csak a foghíjas könyöklőkről
visszavonuló, zsalugátert eresztő
ötven felettiék
csendes köszönése hallatszik.

Györfi János
Munkából

Szakadt cipőmben
lábam fáradtan csoszog.
Mellettem hallgatag
kirakatok, kandalláberek, szemetes kukák.

A hideg szél hevesen csap
védtelen, borostás arcomba.

Mire fogam vacogni kezd
Fölém hajol kis szobámban
az álom és a meleg.

Németh Vivien
Az utolsó kártya

A nyár már búcsút intett, s rég messze jár,
de itt hagyott pár emléket, mi szép és vidám.
Talán túl korán volt még, más is várna rám,
... de én már eljátszottam az utolsó kártyám.
Az utolsó képek még az asztalon hevernek,
s nincs olyan szó, mit már elfeledtem.
Az utolsó robbanás utolsó szikrája még ott él szívemben,
de talán kezd már kihunyni szépen, csendben.
És már érzem a kimondhatatlan ürességet,
mi szememből végül kicsalogat egy könnycseppet.
Hol van a nevetés, hol az édes mosoly,
hol van a hang, mely a lelkünkbe hatol?

Olyan messze még a tavasz, az új esély,
most hónapokig csak egy üres szív mesél.
Az Álomvilágtól most messzire űznek,
s talán szikráját sem látom a régi nagy tűznek.
Csak tűröm szó nélkül, hogy elnyeljen a világ,
s most már csak egyet érezhet szívem: hiányt!
És ki tudja lesz-e még nevetés és mosoly,
ha lesz, én ígérem, várni fogok!

Horváth Petra
Emlékedre

Elment, én csak álltam, néztem meredten.
kínoz az érzés, hogy semmit sem tehettem.
Fáj, hogy nem mondhattam el mennyire szerettem.
Fáj, hogy nem mozdul, miért kell, hogy temessem?

Elvégzett mindent, mit odafent rábíztatok,
De elvettétek tőlünk, most engem is hívjatok.
Vagy csak maradt volna időm egyetlen szóra,
De nem mondhattam el, ketyegett az óra.

Remélem megbocsátott, mikor lecsukódott szeme,
Mert én az utolsó napjaiban nem voltam vele.
Csak láthattam volna a mosolyát még egyszer,
Mely bennem él még, egyre csak mélyebben.

Most gyere, csinálj ki, Te kegyetlen élet,
Vagy ne vegyél el mindent, ami még éltet.
Miért nézzem végig, ahogy egyedül maradok?
Tüntess el engem is, ha ennyire zavarok.

Bakonyi Orsolya
Fekete álarcban

Fekete varjúsereg menetel az utcán.
Elöl a legnagyobb: holtat szállítván.
Fel-felzúg néha egy bús dallam,
Szemüket álszent könny marja.
Mind károg feleslegesen,
Pedig ott egy gyermek, ki nem érti meg.
Látja ő, hogy rondák e lények,
Tisztán érzi a hamis részvétet.
A varjakon álarc még most is,
A sámán is sóhajt: "már megint..."
Az esti félhomályban sápadt fény lobog,
Őszintén csak maroknyi ember zokog.

A szürkén borongós égre nézve
A többség inkább hazatérne.
De maradnak a hírnév miatt,
Na meg mert (túlélték) büszkék magukra.
Nem domborodik még a sírhant,
De már egyikük sem tudja ki az,
Ki ott fekszik némán s holtan,
Ki mint a Hold, oly sápadt.
Emlékeznek még, milyen volt régen,
S mily szánalmas az utolsó éve.
Majd betemeti a föld, melyből ő is lett,
S végre, nagy sokára, nyugovóra térhet.

Viharzások

Györfi János **Új világ**

Társaságod tisztítótűzétől
rozsdás torokból kacaj szakad.
És az érzelemmel szívós indaként fonódik egybe,-
Az értelem.

Berlász Mátyás **Vallomás**

Veszett korzóba indult lelkem.
Fúni szeleket kell,
hajnal és éjjel egeiben folyton,
nyögött múzsákkal s vérrel,
gondot ülni gyúlt porondon.

Oh! Megtörünk magunkért injektált göggel!
Én senki.
Te senki.
Ő senki.
Csak Ő kell.

Németh Vivien **Elveszett remény**

Mikor kérdőn nézett rám a felkelő nap,
én minden reggel csak miatta indultam útnak.
Mentem, pedig tudtam milyen nehéz lesz,
... sok emberben csalódtam, csak benne hittem.
Nem tudom mit vártam, mit reméltem,
de a búcsúzásnál könnyemet nem sikerült elrejtennem.

Az utolsó szavak még mardossák lelkemet,
s hőssé kell válnom, hogy legyőzzem őket.
Most meg van a fény, amire mindig vártam,
meg van mindenem, amit csak kívántam.
S bár mindig tudtam, Ő sosem szeretett,
most eldobnék mindent, hogy mellettem legyen.

Németh Vivien
Mit eltörtek...

Nem ismertél, nem kértem, hogy állj mellém,
míg csendben léteztem, soha nem kerestél.
Sosem kértél, sosem adtál semmit,
míg múltamat el tudtam engedni.

Még egy játék, s megint összetörtem,
mint sebzett sasmadár, esélyért küzdöttem.
A keserű csalódás égette könnyes szemeim,
nem láttam többé a világ színeit.

Egy nap, mikor csípős szél söpört a városon át,
meghallottam hangod: engem, engem hívtál!

Nem tudod, mennyit jelentett az a hétköznapi kérdés,
hogy segíték-e, többé nem volt kérdés!
De arra kérlek, ha most megfogod kezem,
szorítsd erősen, mindig állj mellettem.
Mit sokszor eltörtek, védtelen lesz örökre,
meg kell, hogy őrizd, mert nem lesz több esélye.

Györfi János
Ideges igazság

Színes karikákat lehel
szemem elé a nehéz éjszaka,
és míg ideghangyák agyamban
hajszálhúrjukat pengetik
rádöbbenek.
Milyen igaz vagy bennem.

Makarész Kitti
Eszembe jutottál

Este, mikor a város aludni tér,
Kinyitom ablakom, s a holdat nézem én.
Eszembe jut Ő, kiért a szívem ég,
Mikor szemével a lelkem mélyére néz.

Lehajtom fejem, s becsukom szemem,
Gondolkodom, vajon miért nem Vagy most velem?
Távol vagy tőlem, messze távol,
Üzenetem csak ennyi: Nagyon hiányzol!
Mikor arcodon a könnyedet látom,
Meghasad a szívem, véget ér az álmom.
Arcomhoz ér a Nap első sugara,
Kinyitom szemem, itt jártál az éjszaka.
Nem, mégsem jártál, álmomban voltál itt,
De ma újra látlak, és már csak ez segít.
Átölellek, s többé el nem engedlek,
Csupán ennyi az egész: Nagyon szeretlek!

Makarész Kitti
Végtelen szerelem

Mint Csillag az Égnek,
Szívem Szívednek.
Tűz, mely éget,
Együtt a két Lélek.
Mint Dallam a Szélnek,
Estnek az Ének,
Lettél nekem,
Egy Örök Élet.

Makarész Kitti
Amikor hiányzol...

Rád gondolok, mikor hattyúkat látok a vízen,
Te vagy az, kiért dobog a szívem.
Rád gondolok, mikor a csillagok felragyognak,
Ha éjjel a fények táncot járnak.
Téged hallak a madarak énekében,
A tücskök halk ciripelésében.
Téged hallak a hegyek nagy visszhangjában,
S Téged a friss zápor csobogásában.
Téged látlak a Nap sugarában,
A Hold fényében, s az éjszakában.
Téged látlak a nyári záporban,
Mely hűs zuhanyként ér a forráságban.

(Bakos Írisz grafikája)

Makarész Kitti
Szeretnélek átölelni

Szeretnélek átölelni úgy, ahogy rég,
Csókolni szádat, hisz abból sosem elég.
Melletted ébredni, s két szemedbe nézni,
Elmondani, hogy nélküled nem érdemes élni.
Szeretnélek átölelni, mert nagyon hiányzol,
Megfogni két kezed, én csak ezt kívánom.
A közeledben lenni, és átölelni,
Szép szavakat csak a Te füledbe súgni.
Szeretnélek átölelni, de nem szabad,
Más csókolja szádat, és ez már így marad.
Nem én leszek az, ki melletted ébred fel,
mert elmentél, s a szomorúságban égek el.

Horváth Petra
Lángoló szavak

Százsor meggyűrt versek, a kandallóban égnek.
Füstben szálló eszmék, el nem múltó képek.
Szikrát vető sorok, így lángol egy élet.
Hiába szórt szavak testesítenek meg téged.
Sosem olvashattad, de már úgysem látnád szépnek.

Horváth Petra
Halott álom

Mámorító éjszakák színezik a jelent,
élvhajhász tekintetek nyomják rám a jelet.
Csak álarcokat látok, kikben meghült a lélek,
kik mocskos kis játékukban kutatják a szépet.

Elszántság tüzeben kémlelem az éj komor leplét,
Keresem a csillagom. Velem van, vagy már megtért?
Közel lép egy fantom kép, a vonagló tömegből,
Képmutató testbeszéd mesél a közös jövőnkéről!?

Az aurámban harcolsz a közömbös énemmel
Fásultan távozom. Nem érzed, hogy lépned kell?
Kéred, hogy maradjak, hazudjunk egy érzést,
ha volna hozzá affinitásod, értenéd e Lépést.

A kosztümös hiénák csak vonyítanak hajnalig'
Testemben idegszálak szikráznak a talpamig.
Én vagyok az újonc, csámcsoghat az elíttség,
Lerágnak a csontomig, az asztalt ne is terítsék.

Elveszett a varázs, korrump lett az érzélem,
az érzélem az kémia, azt hiszik, ezt élvezem.
Kémia, hát persze! Mérgez, mint az arzén.
Mikor tör be a Földre elegendő napfény?

Százsor meggyúrt versek, a kandallóban égnek.
Füstben szálló eszmék, el nem múló képek.
Szikrát vető sorok, így lángol egy élet.
Hiába szórt szavak testesítenek meg téged.
Sosem olvashattad, de már úgysem látnád szépnek.

Radák Martina
Csellengő ritmusom

Hol vagy? Hová tűntél innen tőlem?
Hová lett az a csendes, szép ütem?
Távolról mintha még hallanám a hangodat.
Könnyen hagytad itt a felgyűlt gondokat.

Utoljára miért hagytál itt?
Ó, nem úgy működött, mint ahogy gyermekfejed hitt.
Azonnal vissza kell jönnöd, hisz te okoztad a bajt!
Most mi maradt nekem, mi mindig előre hajt?

Vagy gyere, és csak áruld el az élet ritmusát.
Nem lehet, nem mehet nélküled tovább.
Összetörtél, véred nyomán megyek.
Megtalállak, hogy ismét veled legyek.

Félek, hogy késő lesz, mire rád találok.
Velem kell jönnöd, ha előtted állok.
Hallom már, figyelek, mit mond a dalod.
Szív, bármit megteszek, ha a dobszót visszaadod.

Makarész Kitti
Ég veled!

Ki voltam én neked,
hogyan megmondd, mit tegyek?!
Szó nélkül egy reggelen,
Annyit se mondtál: Ég Veled!
Csak tudnám, miért tetted...
Válaszokat nem lelek.
Téged kereslek, egyedül ébredek,
Összetört szívemmel nélküled csak szenvedek.
Nagyon fáj, miért tetted?
Ennyit értem én Neked?
Nem kell, hogy válaszolj, inkább elfeledlek.

Szívemből kitöröllek, s tűzbe dobom képedet.
Mindenem voltál, de elegendem van belőled!
Eldobom emléked, már hiába nyújtod két kezéd!
Akkor eldobtad az enyémet,
S most én mondom: Ég Veled!

**Beda Nikolett /Tab/
Szemeid csukva**

Szemeid csukva, aludni készülsz,
De egy emlékképtől hirtelen megrémülsz.
Elfelejtet addigi álmaid,
Újra előtörnek fájó vágyaid.
Sóvárgás, kín, szorongások,
Neked is épp úgy fájnak a csalódások.
Sebezhető minden ember, a vasöklű is,
Hiába az erő, ha szeretet nincs.
Ilyen az ember, attól fél, ami nincs,
Pedig az álom nem, az élet a kincs.
Visszahajtod fejed kihűlt párnádra,
Így vársz ismét egy szebb napra.

**Györfi János
Őszintén**

Ha nem éreztem volna
Csóktól izzadásig hevült tested
álom melegét soha,
akkor is kulcsolnám most kezem.
És szívem egy pillanatra sem tiltaná számnak, hogy kimondja
Neved.

**Györfi János
60 év**

Hatvan éve, - mondják
kemény fagytól izzott hóezüst volt a harmat.
Akkor egy sírásra megriant a pudvás ég
és a Nap rózsából zubogva zuhogott apró testemre a fény.

A NAGY MESEMONDÓK

Sue

(Szabó Alexandra grafikája)

Ormódi Barbara
Farkasokkal táncoló

Fura események tömkelege volt az én gyerekkoromban..testi- lelki kiképzés, állattan, haditervírás gyakorlat...stb. Persze 5 évesen még semmit sem sejtettem, de nem is gondolkodtam azon, hogy mért is kell ilyen hülyeségeket tanulnom, csak megtanultam és kész. Én, mint jó kislány kitűnően tudtam mindent, mindig. Sosem ellenkeztem apám vagy a további őseim szavának. Az volt szabály hogy- "Csináld, amit a bölcsebbek mondanak, sose fordulj ellenük!"- és én ezt betartottam.

Aztán ott van a 13. születésnapom, amikor már minden reggel úgy kelek reggel fél hatkor, hogy futnom kel 2km-t és mehetek iskolába. Suli után meg egyfolytában kiképzés. Na mindegy is ezeket firtatni, elkezdem az elején inkább...

Én Elizabeth Jelizavet (tudom, hogy hülye név, de nem tehetek róla hogy anyámnak ez a kedvenc neve), 17 éves vagyok, március 28-án születtem, 160cm vagyok, barna hosszú derékig érő hajam és zöldes-sárgás-barna szemem van... az a legfuribb ebben hogy gyerekkoromban (10 évesen) még barna szemem volt, méghozzá csokoládébarna.

Van egy fogadott bátyám, akit 1 évvel ezelőtt fogadott be a család. Alexnek hívják, Alex Norton, 19 éves, november 18-án született. Ezen kívül van két kutyám, Hadar, aki egy malamut-farkas keverék (még én fogadtam örökbe kölyök korában), meg egy ír farkaskutyám, akit Vodkának hívnak, nem, nem azért ez a neve, mert beleivott apa kedvenc italába, vagy ilyesmi.. csak ez tetszett apának, mivel eredetileg az övé csak, hogy az ő szavával éljek "Szükséged van rá kislányom.", hát igen erre nem tudok mit mondani... imádni való kutya és elképesztően erős, bár Hadarnál nem erősebb.

Itt nálunk Smidovicban fura rendszer van, ami a farkas problémával kezdődik. Pár száz évvel ezelőtt néhány katona szelídíteni akarta őket, hogy felhasználják az ellenség ellen, persze ez nem sikerült. Ezek a farkasok hihetetlenül jól alkalmazkodtak, az importált állatokkal együtt. Fogalmunk sincs hány farkas falka van a szigeten, és hogy hány farkasról van szó. A mi szigetünkön egyelőre csak egy falkáról tudunk, ami egyre bővül. Eddig 30 farkasról tudunk, plusz még a kölykök. Ezek a farkasok úgy élnek, hogy ha nincs kaja, pótolják a faluból lopottal. Hát igen ezért az egész falu harcol ellenük, és a férfiak ki akarják irtani őket, eddig kevés sikerrel. Minden héten számíthatunk arra, hogy a frissen levadászott jávorszarvasból vagy nyúlból minimum egyet ellopnak...vagyis inkább lop, mivel csak mindig egy jön be a faluba, a sötétszürke Fél szemű. A többi farkas általában a falu melletti erdőben várja, mindig 5-6 farkas van vele. De a férfiaknak sose sikerül megfogni őket, amíg a közelben vannak, valahogyan mindig eliszkolnak. Igen és a leszármazottakat, akik ősi családból származnak, arra képzik ki, hogy a feljebb valók helyébe lépjenek, vagyis a farkas gyilkolásra oktatják őket. S mint a család egyedüli lány tagja rám jutott ez a szerep, (mindig a férfi leszármazott öröklie ezt a feladatot, de mivel én egyke vagyok.. a bátyám meg nem családbéli nem örökölhethet sem a nevet, sem a feladatot.)

Reggel tanév közepe volt hűvös téli nap.. ahhoz képest, hogy megint éjjelbe húzódó terepszemlén voltam a többi fiatallal, elég könnyen felébredtem. Gyorsan letusoltam, fogat mostam.. stb., és lementem reggelizni. Hihetetlen látvány és illat fogadott.. anya kivételesen csinált reggelit, de még milyen csokis palacsintát. Zz a reggel nagyon jól kezdődött, így mosollyal léptem a boltív alá, mely elválasztotta a nappalit a konyhától.

- Jó reggelt! - köszöntem boldogan. - Milyen nap van?
- Szia! Kipihented magad, kicsim? - nézett fel édesanyám a palacsinta felett, aranyszőke haja a szemébe lógott és felcsatolt haja is szétszórtan meredezett mindenfele. - Hogy érted, hogy milyen nap van?- kérdezte mintha nem értené a poént.
- Hát csak úgy véletlenül nem hiszem, hogy neki állnál ilyen csodás, jó illatú, mennyei reggelinek. Túl jól ismerlek ahhoz, hogy ilyeneket higgyek. - A végére el kellett kacagnom magam, pedig magamban eldöntöttem, hogy nem nevetem ki. Láttam rajta mennyire igyekszik, és ennek szót is adtam. De mivel ennyire igyekszel, nem vonlak kérdőre! - kacsintottam közben.
- Nem gondolod, hogy egy kissé szemtelen vagy anyáddal? - ő is nevetett - És hogy meglepjelek, a bátyádnak van a születnapja. - kacsintott, mire belőlem végleg kitört a nevetés... igeen, ezt vártam. - De hogy-hogy ilyen korán felébredtél? Még van idő. Alig aludhattál 3 órát, biztos, hogy nem vagy fáradt? - Most elkomolyodott, tudtam, hogy aggódik.
- Jaj, ne aggódj már annyit. Már beleszoktam ebbe a kevés alvásba. - remélem ezzel eloszlattam a kételyeit, legalább egy időre. - Na, de adj egy palacsintát, már csorog a nyálam! - tereltem a szót, hogy újra vidám legyen a reggelünk.
- Adom már, adom! - végre mosolygott.
- 'reggelt! - köszönt valaki a hátam mögött. Tudtam, hogy a bátyám. Ő szokott ilyen unott, semleges hangon köszönni. - Milyen nap van? Ja, tudom, a születnapom. - láttam rajta, hogy röhögni akar, de még tartja magát.
- Te is ezzel jössz?? Többet nem is csinállok semmit. - mondta gyerekesen duzzogva. - Ha röhögni mersz.. fiam én.. - de nem tudta befejezni.
- Mert mi lesz? Többet nem sütsz nekem palacsintát?? - nevette el magát végleg Alex. - Szeretlek azért!
- Na, most megkapod a magadét szemtelen kölyök! - ordította oda a bátyám felé, engem meg majdnem fellökve a székemmel. De anya nem tudta sokáig kergetni a bátyámat, mert épp közéjük lépett apukám, Iván.
- Na, mi történik itt Tímea, így kell köszönteni a ház urát?
- Nem, csak szemtelen fiad van. Az történik. - még mindig gyerekesen duzzogott, de láttam, hogy belül nagyon mosolyog.
- Én szültem? Ne fogd rám!! - már mosolygott. - Huu, de jó illat van. - szimatolt mélyet a levegőbe. - hu... tényleg, Boldog születnapot fiam! - lépett oda fiához és veregette meg a vállát. A konyhába igyekezete közben adott egy futó csókot anyának is. Itt már mindenki elnevette magát, kivéve engem, mert én már meguntam és inkább ettem. Mire a többiek bejöttek én már az utolsó falatot nyeltem le és indultam ki.
- Na, mentem futni. Pápá! - siettem gyorsan végezni akartam.
- Hé, már mész is?! Nem akarod megkööhh.. - a végét már nem hallottam. Mivel már a havat tapostam, hogy minél előbb lássam szerelmeimet. Kinyitottam a fészkerhez hasonló épület ajtaját, és elkiáltottam magam.
- Jóóóó reeeggeelt! - a kutyák persze már rég előttem voltak és várták, hogy kiengedjem őket. - Sziasztok! Hogy aludtatok? Na jó, menjünk. - ezzel kitártam az ajtót és a kutyák szélesebesen neki iramodtak a havas tájnak. Becsuktam az ajtót utánuk és gyorsan utánuk iramodtam.

Fél óra múlva már vissza is értem. A kutyák és én is lihegtem, a záró versenytől, amit az utolsó kétszáz m-nél szoktunk csinálni. A torkomat csípte a hideg levegő, de nem foglalkoztam vele. Megálltam a ház előtti teraszon, leporoltam először a kutyákat aztán magamat és beléptem a házba. A kis előszobában leraktam a kabátot és "felkergettem" a

kutyákat az emeletre. Újra letusoltam, megint felöltöztem. És indultam iskolába, mivel mire teljesen elkészültem 7 óra volt.

Általában 6 órája van minden diáknak. Ma sem volt kivétel. Nem szerettem az iskolát, de a négyes átlagot tartottam.

Az utolsó óra volt a legrosszabb, a történelem. Hogy én mennyire utáltam a történelmet. Semmi értelmét nem láttam a múltat firtatni, már csak azért is, mert ez a része nem érdekelt. De a farkasos része érdekelné, ha lenne róla szó. De mivel nincs ezért nem érdekelt. Mindenki beszélgetett valakivel. Velem, vagyis inkább hozzám a padtársam beszélt, hogy ez a sztár, meg az a sztár itt meg ott volt, ezt csinálta. De nem figyeltem oda, és ezt nem is vette észre a padtársam..., általában sosem sértődik vagy haragszik meg arra, ha nem figyelek. Tudja jól, hogy nem érdekel, mindig csak élvezetből beszél, egyfolytában jár a szája. A nagy monológot megszakította a csengőhöz hasonlító fülsüketítő hang, amely az óra kezdetét jelzi.

Komótosan elővettem a könyveimet és füzetemet. Mire végeztem a művelettel belépett egy férfi, olyan húszas éveiben járhatott. Szakmai hangnemben elkezdte a hagyományos bemutatkozásos szöveget, hogy "Én leszek a mai naptól a történelem tanárotok. Herbruener Maxim vagyok stb..." A kérdések tömkelege után, melyet annak köszönhetünk, hogy nem nézett ki rosszul és ez felhívta a lányok érdeklődését, plusz még a sebek, amelyek a karján vannak, a fiúk figyelmét vonták el a történelemtől. Írtóra érdekelt a múltja. Túl ködösek voltak a válaszai. Tudtam, hogy valamit titkol. Ez a férfi aki Maxim-nak hívatta magát, nagyon, de nagyon gyanús... Na, ezek után, ami 20 percet vett igénybe, elkezdte az órát. Ami abból állt, hogy hülye szóbeszédet mesélt el az alakváltó emberekről, akit át tudnak változni emberre. Persze ezt én kiröhögtem, ilyen nem lehet. Egyáltalán mi az alapja? Semmi komoly részt nem találni benne. És persze ez is roppantul gyanús volt... mért pont farkasokról beszél, még hozzá egész órán. De legalább rendes farkasokról lenne szó, de nem alakváltó farkasokról van szó... vérfarkasokról, melyek embert esznek..

Szép lassan ez az óra is eltelt. Ha nem lett volna most vége, én biztos elröhögöm magam. Még így is egyfolytában mosolyogtam, amíg pakoltam. Egyszer csak megszólalt valaki.

- Valami jó történt veled Lizzy? Mi olyan mulatságos? Talán az új tanár tetszik? - láttam a padtársam szemében azt a rendkívül kíváncsi csillogást, tudtam, ha nem adok választ addig fog nyaggatni, amíg ki nem bökök valami érthetőt. Ezért válaszoltam..túl őszintén és figyelmetlenül...

- Igen.. tetszik, még hozzá túlságosan! - kacagtam közben.

- ÁÁÁÁ tudtam, végre Lizzynek tetszik valaki!! És mond, mi tetszik benne? A mosolya, orra, a félelmetes külseje??? Mond már!! - elképesztően hadart. Alig tudtam kibogászni mit is akar egyáltalán..

- A rendkívül jó humora tetszik! Még hogy alakváltoztató ember??? Jó, hogy nem növény fog átváltozni bogárrá! - kacagtam pakolás közben.

- Miss Lizzy! Legyen szíves velem tartani egy beszélgetésre. - erre akkorát ugrottam, hogy meg kellett kapaszkodnom, hogy el ne essek. Nem gondoltam, hogy mögöttem lesz ez a férfi! Levert a hideg verejték. - Ennyire nem kell megijedni. Nem kivégzésre viszem. Csupán egy futó randira. - kacsintott... mii???... ez tényleg kacsintott!

Mivel félttem ellenszegülni Maximnak, kénytelen voltam követni. Egy eldugott folyosóra vezetett. Rám emelte tekintetét és neki kezdett volna mondanivalójának ha, én nem beszélek közbe.

- Sajnálom, hogy ilyet mondtam! - Hadartam ijedten. - Tényleg sajnálom, nem gondoltam komolyan. Csak én nem hiszem el az ilyen mendemondákat. Ígérem, máskor próbálom komolyan venni az óra anyagát! - semmi kedvem nem volt végig hallgatni a tanári nevelési-gondolatmenetet.
- Higgyc el semmi probléma. Nem haragszom, őszintén. De nem erről szerettem volna magával beszélni. - láttam rajta, hogy komolyan gondolja azt, amit mond.
- Nem?- iszonyatosan megkönnyebbültem, hogy ezt megúsztam. - Hát akkor miről szeretett volna beszélni velem?
- Arról, hogy tudja, hogy én kivagyok? - hogy ki ez az ember?
- Hát a töri tanárom...- ezt nem értem...vagy mégis.. -... vagy mégse?? - kezdem megérteni a gyanakvásaim alapját.
- Nem, elvileg kémkedni jöttem.
- Kémkedni? - ismételtem jóval lassabban meg a szavát, hogy felfogjam a szó teljes értelmét.
- Kémkedni jöttem a farkasok után.
- A suliban akar kémkedni az állatok után? - elmosolyodtam. Ez nem normális.
- Szerinted mért tartottam meg ezt az órát? Mért beszéltem egész végig a farkasokról? Mert mulatságosnak tartom? - kirázott a hideg.. így már mindennek volt alapja..
- De ez lehetetlen. Ilyen csak a könyvekben meg a filmekben létezik. - Röhelyes ilyet feltételezni.. ha ezt elmondanám egy normális embernek azt mondaná, hogy milyen jó történet lenne belőle.. nem hinné el, hogy komolyan gondolom.
- És az európai WW-hez tartozom.. Tudja, hogy mi az?
- Persze hogy tudom. European Wolf Wanted.. nálunk ez RWW. Ez az a szervezet, amely a farkasok ellen szervezkedik. De akkor.. - ismeri az apámat..és...-a-akkor ez miatt vannak a sebei!- csak ennyit tudtam kinyögni..
- Igen, és az ön apját is jól ismerem. Jó magam is itt születtem. És hogy visszatérjek a témához... ha elhiszi ezt a "mende-mondát".. - ezt a szót különösen gúnyosan mondta. Látszik hogy nem tetszik neki a hitetlenségem. - ..ha nem hiszi el, együtt kell majd dolgozni a testülettel, ugye tisztában van vele? - hihetetlenül unszimpatikussá vált Maxim számomra.
- I-igen. Tisztában vagyok vele, hisz az édesapám is a vezetők között van. - nagyot nyeltem. Nem akartam belegondolni. Mennyi dolgom lesz ezután. Főleg ha nekem is kémkedni kell.
- De a lényeg, hogy újabb vándorlás várható. - itt akadt meg a lemezem. Egyáltalán mi az a vándorlás??
- Az mi?
- Nem meséltek róla? - csodálkozás villant át a vonásain, de egy pillanat alatt rendezte őket. - Röviden elmondom. Ilyenkor a farkák egy csoportba gyűlnek és nagy vadászatra, felderítésre indulnak.. úgy gondoljuk, hogy megnézik az állatállományt és az élehetőségi lehetőségeket. Persze ez csak feltételezés. Az okokat nem tudjuk biztosra. Ez évente kétszer szokott előfordulni, tavasz közepén és tél előtt, mielőtt eljön a hideg. Ezek az adatok alapján gyanítjuk, hogy a felderítés és hasonlóak miatt vannak a vándorlások. De még nem biztos, de ha IGAZAK lennének a legendák.. - már megint olyan furán mondta ki, elegendem van.
- Oké, oké! Elhiszem, csak ne beszéljen így.
- Rendben. Na, szóval, ha igazak lennének a legendák akkor ki lehetne hallgatni a farkasok tervét miközben emberek.
- Ezzel arra céloz, hogy el akarja fogatni, hogy ki tudja faggatni a farka tagjait, ugye? - a válaszban is teljesen biztos voltam.. nem is tévedtem.

- Hát, nem ilyen durván...de lényegében igen. - kivert a víz ettől a fazontól. Megcsörrent a telefonja, felvette, félrevonult és elkezdett beszélni. Csak most néztem meg igazán magamnak... rövid, tüsis haja csak úgy meredezett felfelé, a szeme vizes kék volt. Vékony volt, de roppantul izmos...fesztes pulóvere alatt, ott dudorodtak szálkás, kidolgozott izmai. Egészen jó pasi volt. Csak akkor jöttem rá, hogy nagyon elkalandoztam hátsó, formás térfelén, mikor már integetett a szemem előtt.

- Lizzy! LIZZY! Föld hívja ember formájú lényt!

- Jaj, itt vagyok.

- Most hívtak. Hogy az északi területen már megmozdultak a falkák...ez nagyobb vándorlás lesz, mint eddig, bármelyik volt. Több faluból loptak húst, háromszor annyit, mint szoktak. - megállt bennem az ütő.

- Hogy mennyit? - elgondolkoztam, forogtak a kerekeim, szokatlanul jól. - Ez azt jelenti, hogy be akarnak zsákmányolni a nagy útra, és lehet, hogy útközben is több élelemre lesz szükség.

- Pontosan. Nagyon jó okfejtés, részt vehetnél a kutatásokban. Nem ajánlották még?-hirtelen olyan barátságos lett a hangja, mintha puszi pajtások, vagy legalábbis régóta ismernék egymást. Hát, de nem így volt.

- Nem, nem ajánlották még. - nem tudom mire akart kilyukadni, de kíváncsi voltam. Pont rá akartam kérdezni, amikor közbe szólt.

- Akkor majd szólok az édesapádnak az érdekedben. - ezt tiszta nyugalommal jelentette ki. Mintha mindennapi kijelentés lenne, hogy egy ekkora kutatásban egy 17 éves LÁNY is részt vegyen. Még egy 20 éves emberről is azt mondják, hogy szerencsés, ha egy ilyen részt vehet, nem hogy egy 17 éves, és még hozzá egy LÁNY. A következő kijelentésétől is meglepődtem.

- Ha ráveszem apádat, hogy részt vehess a vándorlási kutatásban. Akkor szegődhetnél hozzám. Én tudok adni neked feladatot. Van kedved hozzá? - bevetette csábító mosolyát...és én nem álltam ellen neki.

- Persze. Úgy is unatkoztam mostanság. Rám fér egy kis izgalom meg egy kis munka. - én is felvettem bájos mosolyomat. Erre elkomolyodott. Erről ennyit.

- Ez nem "egy kis izgalom meg egy kis munka" lesz Elizabeth. - kezdte, kihagyott a szívem egy ütemet. Nem szerettem, ha a teljes nevemet használják. Az mindig rosszat jelentett. Így folytatta. - Ez egy hosszú kimerítő, esetleg halálos munka lesz számodra, mivel még fiatal és tapasztalatlan vagy.

- M-mégis miből fog állni e-ez a m-munka? - csak dadogni tudtam, halálos félelem, és adrenalin zúdult rám. Hihetetlenül hányingerkeltő, de ugyan úgy eszméletlenül jó érzés volt.

- A munkád sok apróbb tervből és azon belül feladatokra épül... ha ez túl nehéz, a feladataid, részekre bomlik. A többit majd az után, hogy beszéltem apáddal. Most sietnem kell megbeszélésem lesz. Neked meg tanulni kell, meg el kell menni terepre! Vigyázz ingerlékenyek a farkasok vándorlás előtt.. ezzel hátat fordított és sietősen elsétált...

Kábultan indultam haza, próbáltam megemésztetni a dolgokat. Titkon reméltem, hogy megkapom a munkát, kíváncsi voltam, hogy hol vannak a határait, és még nem tudtam igazán megmutatni mire vagyok képes... Belül éreztem, hogy sokkal többre lennék képesek a kutyákkal, mint amit terepen vagy párbajokon szoktunk csinálni.

A párbajokat akkor szokták rendezni, amikor valaki kihívja a nyilvánosság előtt a kiszemelt ellenfelet egy X napig tartó terepszemlére. Ilyenkor néha a szülők kitalálják, hogy adnak egy vaktérképet, és valahol a sziget egy részén, eldugnak egy dolgot, amit a szemle ideje alatt kell megtalálni. Aki megtalálja, az nyer. Ha egyik ember se találja meg, akkor az nyer, aki közelebb van az eldugott tárgyhoz.

Részt akartam venni az akcióban, tudni akartam milyenek a farkasok, hogy élnek minden napjaikat. Vágyódtam utánuk. Látni akartam az Alfát, a Bétát, satöbbit... ott akartam lenni köztük..hogy mi??Köztük, na nee!! Én nem szoktam ilyeneken törni a fejem. Mire észbe kaptam egy harapást éreztem a bokámon.

-ÁÚÚÚ! Mi a franc?!- meg kell hagyni fáj. - Hadar! Mi a francot csinálsz? És miért nyűszítesz??

Bevillant egy kép a fejemben, hogy rajta állok a lábán. Hát igen, már megszoktam. Hülyén hangzik, de már kiskölyök korunk óta tudunk "beszélni" egymással. Néha a farkasok gondolatát is elkapom, mint egy kép. Ilyenkor tudom, merre mennek, és hol ki van. De ez nagyon ritkán fordul elő. De furá mód, Vodkánál és más állatnál nem működik.. biztos Hadarral a farkas mivolta miatt tudunk "beszélni"..

Beléptem a házunk ajtaján.

Megjöttem! - síri csönd.. hát jó. Ha így állunk.. felmentem a lépcsőn és be a szobámba, tanulni..! Ránéztem az órára. Fél négyet mutatott.. ma se fogok aludni délután.. ilyenkor néha van időm aludni valamennyit, hogy este jobban bírjam. De az alvás nem mindig sikerül.

Tanultam kemény 1 órát..és ledőltem. Ajtónyitást hallottam, apa volt az.

- Szia kicsim hát hazaértél? - nem, nem értem haza.. bele ragadtam a hóba. Hadar elkezdte kaparni az ajtót... ő mindig velem van.. így hát kinyitottam neki, és ő leszaladt a lépcsőn hogy üdvözölje apát. - Kicsim, gyere le itt van Maxim és szeretnék veled beszélgetni! ohh.. szia Hadar! Mi újság? Maxim, Ő itt...bla..blabla - lecammogtam a lépcsőn, pont mire apa befejezte a kutyák bemutatását.

- Szia apa! Üdvözlöm. - láthatta rajtam hogy aludni próbáltam, mert elmosolyodott amikor meglátott, de nem foglalkoztam vele.

- Szia! Figyelj ne legyünk olyan hivatalosak kisasszony, ha jól esik, nyugodtan tegeződhetünk kegyeddel. - iszonyatosan régiesen fogalmaz...és nem tegeződik..

- Felőlem rendben. - el kellett mosolyodnom, de ő is elmosolyodott, amiért nem éreztem magam annyira udvariatlannak, mert hát biztos tudta, hogy a megfogalmazása miatt mosolygok.

Épp ültünk le az asztalhoz, amikor kopogtattak az ajtón. A vendég meg se várva a fogadtatást, benyitott. Arthur volt az, magas barna bőrű, mint én. Sötét barna haja göndör fürtökben lógott ki a sapkája alól.. mindig sapkát hordott, én legalábbis sosem láttam, hogy levette volna. Komoran, de határozottan beszél, mint most is.

- Jó napot! Lizzy az edző hív, előbb kell elkezdenünk a szemlét.. Már néhányan látták a farkasokat. - ezzel becsukta az ajtót és magunkra hagyott. A többiekre emeltem a tekintetemet.

- Hát akkor, nekem mennem kell. Apa majd este megbeszéljük oké? - felkeltem, felvettem a kabátom és köszönés kíséretében, elhagytam a házunk.. Ötödik lépés után eszméltem fel, hogy kellenének a kutyák is. Körbe néztem, de nem voltak ott, visszamentem kinyitottam az ajtót.

- Hadar, Vodka, gyertek! - vártam Hadar jött.. de Vodkát nem láttam. Apa kikiáltott.

- Most csak Hadart vidd! - elmosolyodtam, és leléptem, Hadarral együtt.

Kíváncsi vagyok, hogy viselkednek most majd a farkasok... még sosem láttam vándorlást. Ezzel a gondolattal léptem ki az ajtón, szeretett kutyámmal és kezdtem az, az napi terepszemlét..

NÉMETH VIVIEN
CSODAGYERMEK A MÚLTBÓL

2012

SZEREPLŐK

ELIZA
BENJÁMIN
PATRÍCIA
BERTA
DÉNES
ZSOLT
KLAUDIA
GYILKOS

HELYSZÍN:

VÁROS
SZOBA

NYITÁNY

KLAUDIA: Látod, nem hazudtak az álmaid
És nem a könyvek között teljesedett be sorsod.
Azt vártad, hogy majd a tudásod megóv,
S mindig csak azt kérdezted:
Miért?

ELIZA: Sosem hittem az illúzióknak,
most sem értem miért látom Őt,
miért hallom a hangját,
miért pont engem választott a sors?
De mégis bízom benne, már csak benne!

BENJÁMIN: Nem értek semmit. Ki ez a lány?
Hogy kerültem ide? Hová tűnt 17 év?
Nem értem, mégis olyan jó Vele,
az Őrangyala lettem, s ez felemelő!
Én vigyázni fogok Rá! Örökké!

No.1

KLAUDIA: 1995. március 5-e. Valahol Magyarország egyik apró csücskében, egy barátságatlan kisvárosban felcsendül egy jól ismert dallam. A varázslatos muzsika hallatára megfagy az utcán az élet, s mindenki egy apró ablakot figyel a háztömb sarkán. A Csodagyermek játszik. Benjámint, akit a város lakói neveztek el így, mivel tehetsége messze kitűnt kortársai közül, varázslatos verseket és dalokat írt, de kottából sosem játszott. 1995. március 5-én délután fél négykor még senki sem tudta, hogy utoljára hallgathatják Őt.

(Klaudia ki, Benjámint feláll a zongorától)

BENJÁMIN: 1995. március 5.-én, 2 hónap kihagyás után újra elkezdtem játszani a szüleim zongoráján. Egyetlenegy dalt játszottam el, édesanyám kedvencét, aztán lementem az utcára, mert láttam, hogy az emberek összegyűltek a főtéren, épp az ablakom alatt. Örültek nekem, azt kérték, játsszak még. Valaki a tömegből intett, hogy

kövessem. Az utolsó emlékem az volt, hogy egy hatalmas döfést éreztem és egy sikítást hallottam. És teljes sötét. Már késő volt mozdulni, szólni, remélni. Meghaltam.

(Zene)

No.2

KLAUDIA: A Csodagyermek tragédiáját hamar elfelejtették és a gyilkost sem találták meg. Az eset után más városokban többen eltűntek, de senki nem foglalkozott ezzel. De 17 év múlva újra felszakadtak a régi sebek.

(Zene, Klaudia ki. Színváltás)

DÉNES: Berta, te jössz!

BERTA: Megint?

DÉNES: Nem, még mindig!

ELIZA: *(belép)* Sziasztok!

ZSOLT: Szia! Hol voltál?

ELIZA: A régi könyvtárban keresgéltem, aztán hazafelé beugrottam pizzáért. Kértek?

DÉNES: Pizza? Jöhet!

BERTA: És? Találtál valamit?

ELIZA: Hoztam néhány régi újságot, csak lesz benne valami használható.

ZSOLT: Ha találsz valamit, szólj nekem is! Én a városunk régi tragédiáiról szeretnék írni.

DÉNES: Na, az egész jó téma! Én a város hírességeit választottam.

ZSOLT: Az sem rossz!

ELIZA: Mi ez? Ezt nézd Dini!

DÉNES: Na! Mutasd! ... „Meghalt a Csodagyermek!”

ELIZA: Esti Hírmorzsák... 1995. március 5. Én akkor születtem! Pedig olyan ismerős ez a srác!

DÉNES: Nem lehet, hogy láttad már ezt az újságot?

ELIZA: Nem, biztos, hogy nem!

DÉNES: Olvasd!

ZSOLT: Muti! Hú, ez durva! Leszúrták...

ELIZA: ...és kirabolták! Nem is tudtam, hogy itt ilyenek is történtek. Jól eltitkolták.

DÉNES: Hagyjuk! Eliza ez 17 éve volt, ne foglalkozz vele!

ELIZA: De engem érdekel!

DÉNES: Nem szállsz le a témáról, igaz?

ELIZA: Ez így van!

DÉNES: Jaj nekünk!

ZSOLT: Szerintem vesszetez össze! Na, én megyek enni.

ELIZA: Mind megyünk!

(Mindenki ki, Eliza marad. Benjámín jön)

No.3

BENJÁMIN: Eliza?

ELIZA: Mi? Ki szólt?

BENJÁMIN: Ne félj! Nem bántalak.

ELIZA: Ki vagy?

BENJÁMIN: A Csodagyermek, Benjámín.

ELIZA: Nem hiszek neked! Ki vagy?

BENJÁMIN: Akkor.., ha úgy tetszik, az őrangyalod.

ELIZA: Milyen őrangyal? Nem értem.

BENJÁMIN: Ne aggódj, nem is fogod.
ELIZA: Ezzel most aztán megnyugtattál!
BENJÁMIN: Megtaláltad azt a régi újságot?
ELIZA: Arra gondolsz, amelyik a Csodagyermek halálával foglalkozik?
BENJÁMIN: Pontosan.
ELIZA: Mi van vele?
BENJÁMIN: Tudod mi történt. Félsz, igaz?
ELIZA: Nem!
BENJÁMIN: Tudod, a szellemek belelátanak az emberek fejébe.
ELIZA: Aha, és te szellem vagy?
BENJÁMIN: Ezzel kezdtem a beszélgetést, nem emlékszel?
ELIZA: Hát...
BENJÁMIN: Nem bízol bennem. Ez nem lep meg.
ELIZA: Mit akarsz?
BENJÁMIN: Csak azt akartam mondani, hogy biztonságban vagy.
ELIZA: Nagyszerű!
BENJÁMIN: De azt tudnod kell, hogy a veszély nem múlt el.
ELIZA: Mi?
BENJÁMIN: A férfi, aki megölt engem már a város szélén jár. Szeretnék megkérni, hogy ha lehet, ne menj a patak felé. Csak pár nap és elintézzük.
(Benjámín eltűnik.)
ELIZA: Rendben. De...Benjámín?
(Eliza el.)

No.4

DÉNES: Hé, gyerekek! Hol vagytok? Zsolti! Patti! Berta! Gyertek már ide!
ZSOLT: Mi az, mi történt?
DÉNES: Na, végre! Figyelj, én azt hiszem Eliza megőrült.
ZSOLT: Én azt hittem eddig is örült volt. Hogy bír valaki ennyit tanulni?
DÉNES: Ez most más. Képzeld, magában beszél!
ZSOLT: Na, ne már! Nem lehet, hogy csak tanul? Talán felmondja magának az anyagot.
DÉNES: Nem hinném!
ZSOLT: Ezt honnan veszed?
DÉNES: Az előbb bementem hozzá és beszéltem az üres falhoz, nem volt a szobában senki.
BERTA: Sziasztok. Mi folyik itt?
ZSOLT: Eliza bedilizett. Patti hol van?
BERTA: Vásárol. Mi van Elizával?
DÉNES: Gyere, keressük meg, közben mindent elmagyarázok. Zsolti jössz?
ZSOLT: Ó, hát micsoda?! Ki nem hagynám, érdekel, hogy mit szedett be a csajszi.
DÉNES: Ezt fejezd be és induljunk!
(mind el.)

No.5

PATRÍCIA: Eliza! Mi történt veled? Mi a baj?
ELIZA: Se... Semmi! Hol vannak a többiek?
PATRÍCIA: Nemsokára jönnek. Hova menjünk először?
ELIZA: Mi? Megyünk valahova?

PATRÍCIA: Föld hívja Elizát! Persze hogy megyünk! El kell mennünk vásárolni.
ELIZA: Jaj, tényleg! Ezt el is felejtettem, ne haragudj!
PATRÍCIA: Nem baj. De mi van veled? Mintha egy másik világban élnél.
ELIZA: Semmi, csak... Hagyjuk! Ott jön Berta.
PATRÍCIA: Hát jó, te tudod. De bármi baj van, azonnal szólj!
ELIZA: Rendben.
BERTA: Helló! Indulhatunk?
PATRÍCIA: Szia! Persze, a fiúk nem jönnek?
BERTA: Fiúk, ugyan már! Azt mondták hazamennek.
PATRÍCIA: Oké. De most induljunk, mert bezárnak a boltok!
ELIZA: Várjatok! Hova is megyünk?
BERTA: Az áruházba.
ELIZA: Ó!
(mind el.)

No.6

ZSOLT: Na, mit csináljunk? Nincs kedved átugrani Elizáékhoz?
DÉNES: Eltaláltad! Ők most vásárolnak!
ZSOLT: Az nem nekünk való.
DÉNES: Hát nem.
ZSOLT: Mi nézzünk meccset!
DÉNES: Ja. A Tehetség-hétvége programjairól tudsz valamit?
ZSOLT: Igen! Holnapután délután 2-kor kezdődik. Jön valami fiatal zongorista srác, ő 3-kor kezd, szombaton egész nap az ifjú tehetségek műsorai lesznek és szombat este 9-kor-tól a kaposvári Megarox társulat zárja a rendezvényt.
DÉNES: Azta! Ez szuper lesz.
ZSOLT: Bizony. Én már nagyon várom, Eliza is fellép.
DÉNES: Na! És mit csinál?
ZSOLT: Énekel. Legalábbis azt hiszem.
DÉNES: Na, akkor azt megnézzük!
ZSOLT: De meg ám!
(telefon)
DÉNES: Csörög a telefonod.

-Telefon-

-ZSOLT: Igen? -
-BERTA: Szia! Lejöttök a patakhoz? -
-ZSOLT: Szia! Most? Persze! -
-BERTA: Okés! Várunk benneteket! -
-ZSOLT: Rendben, indulunk! Szia! -
-BERTA: Szia! -

-Telefon-

ZSOLT: Patak?
DÉNES: Mehetünk!
ZSOLT: Akkor indulás!
(Dénes, Zsolt el)

No.8

BERTA: Zsolték már úton vannak.
ELIZA: Hogy-hogy?
BERTA: Megyünk a patakhoz!
ELIZA: Nem. Ez nagyon rossz ötlet!
BERTA: Miért?
ELIZA: Mert áradás van! Veszélyes!
PATRÍCIA: Dehogy veszélyes!
ELIZA: Légyszi menjünk inkább a főtérre!
PATRÍCIA: Miért?
ELIZA: Mert...épp állítják a színpadot.
PATRÍCIA: És? Mi közünk hozzá? Gyere már!
ELIZA: Nem vagytok képesek felfogni, hogy nem lehet?
BERTA: De miért ne?
ELIZA: Mert...veszélyes!
DÉNES: Sziasztok!
ELIZA: Helló!
DÉNES: Ööö... Eliza, valaki keresett.
ELIZA: Ki?
ZSOLT: Valami Benjámin. A pasid?
ELIZA: Benjámin? Hol?
DÉNES: Azt üzente, hogy ne aggódj, a pataknál vár. Fura figura volt.
ZSOLT: Hát, az már igaz!
ELIZA: Rendben. Köszí fiúk.
(mind el.)

No.9

(Eliza jön.)

BENJÁMIN: Ne félj.
ELIZA: Honnan tudad, hogy ide jövök?
BENJÁMIN: Figyeltem a gondolataidat és láttam, hogy itt talállak a barátaiddal.
ELIZA: De te gyorsabb voltál.
BENJÁMIN: Igen. Figyelj, nyugodtan idehívhatod a többieket. Itt leszek és örködök, de nem fogtok látni.
ELIZA: Hát...az jó lenne! Köszönöm!
BENJÁMIN: Majd beszélünk.
ELIZA: Szia!
(Benjámin el. Többiek jönnek. "gyilkos" a háttérben)
ZSOLT: Na, elment a pasid?
ELIZA: Zsolt!
ZSOLT: Oké, oké! Befejezem!
ELIZA: Helyes!
BERTA: Nem szeretném elrontani senki kedvét, de ki az a pasas ott az erdónél?
Nem tűnik túl barátságosnak.
PATRÍCIA: És minket figyel.

BENJÁMIN: Eliza! Menj innen!
ELIZA: Mi? Benjámín? Ő az?
BENJÁMIN: Bújjatok el!
ELIZA: Srácok futás a ház mögé!

(Benjámín és a „gyilkos harcol. a gyilkosnál pisztoly van.-->zene)

(A harc után: többiek bejönnek, a gyilkos halott)

BENJÁMIN: Jól vagytok?
ELIZA: Igen. Köszönöm Benjámín!
ZSOLT: Ki volt ez?
BENJÁMIN: Egy gyilkos. Három országban körözik. Ő ölte meg a Csodagyermeket is, sok más ártatlan fiatalal együtt. Megölte és kirabolta őket.
PATRÍCIA: Úristen! Hogy bírtál el vele?
BENJÁMIN: Nem minden nehézség nélkül. Eliza, én most hazamegyek. Tőle már nem kell félnetek. Vigyázz magadra!
ELIZA: Te is! Köszönök mindent!
KLAUDIA: Hiába kérdezték, Eliza senkinek nem beszélt az ismeretlen fiúról. Benjámín sokszor visszatért álmában, s minden mozdulatát vigyázta. Eliza volt az egyetlen, aki még hitt a Csodagyermek erejében.

SZERZŐINK

Horváth Petra: 19 éves vagyok. Rengeteg becenevem van, mert a barátaim szinte minden élményről kreáltak egyet. Körülbelül 6 éve írok verseket. A versírás számomra nemcsak hobbiként szolgált. Segített megismerni önmagam azáltal, hogy rímekbe foglaltam az érzéseimet, és nézeteimet a világról. Nem vagyok egy zárkózott személyiség, de mindenkinek vannak dolgai, melyekről nem szívesen beszél másokkal, vagy nem beszélnek róla olyan mélységgel, amit egy vers vissza tud adni. Először nekem is a szerelem volt a fő téma, ami legjobban inspirál egy embert, de mára már a témaválasztásom sokszínű, változatos.

Bakonyi Orsolya: Csurgón élek. Már legalább 5 éve írok verseket, novellákat. A próza közelebb áll hozzám, de a versek alkalmasabbak az érzelmek kifejezésére. Szeretek az írásra koncentrálni, kiadni magamból dolgokat.

Szabó Alexandra: Mesét írok, mert olyankor elfelejtem a valóságot és remélem, hogy ezzel másoknak is örömet szerzek azoknak, akik olvassák. Szeretem leírni a mesét úgy, hogy minden félmondat végén rím van. Remélem, jobb kedvre derültök, ha elolvassátok a mesém.

Radák Martina: 11.-es humán tagozatos tanuló vagyok, itt a Nagyváthyban. A harmadik évemet húzom itt, és talán az iskolai műsorok túlnyomó többségében való szereplésem is bizonyíték arra, hogy szeretem a verseket, de nem csak előadni, az írással is próbálkozom. Nem igazán szoktam mutogatni (Faggyas tanárnő, és a Kalu kivételével nem is sokan olvasták őket az iskolában), de most, hogy lehetőségem nyílt "nagydobra verni" Kakrik tanárnő, és Teri néni unszolására én is beadnék pár versikét. Bemutatkozásban nem igazán vagyok jó, vagyis, nem tudom, hogy mit kéne leírnom, talán az irományaim ennél többet mondanak el rólam.

Berlász Mátyás: Az írással gondolataimról, vagy azok részeiről, együtteseiről alkotok érzelmkifejezést a befogadó számára, saját örömömre. Tizenhét éves koromban kezdtem el verseket írni. Első pillanattól fogva örömet leltem ebben az időtöltésben, ami mára megszokássá vált.

Németh Vivien: 15 éves vagyok. Az irodalmat és a művészeteket mindig nagyon szerettem és tiszteltem. 2010 októberében írtam egy rövid jelenetet, amit karácsonykor nagy sikerrel adtunk elő a református templomban. 2012. április 12-én megírtam első versemet, ezután szinte minden nap írtam. Szerelem, hit, bátorság, de leginkább örök vívódás jellemzi verseimet. Amit senkinek nem tudok elmondani, így mondom el mindenkinek, reménykedve, hogy megért valaki.

Beda Nikolett: 16 éves vagyok. Mindig akkor vettem elő a füzetem, és írtam, amikor senki nem látott. Ez a szokásom a mai napig is megmaradt, bár már tudják, hogy verseket írok. Körülbelül egy éve kezdtem el intenzívebben az írást, azelőtt csak nagyon ritkán kezdtem bele egybe-egybe, ezek szülnapokra készültek vagy mások jobb kedvre derítésére. Pár hónapja kiderült, hogy írok. Mióta megmutattam több embernek is a füzetem, szeretnék belelátni a fejükbe arra az időre, míg olvassák a soraim, hogy mi játszódik le bennük. Ők is látják maguk előtt a

színeket, boldogságot, könnyeket, fájdalmat? Szeretek mosolyt csalni az arcokra, átadni az érzéseim rímekben. Szeretek írni.

Fodor Virág /Tab/: 11. osztályos tanuló vagyok. Évek óta írok verseket, de csak egy ideje tudják számomra fontos emberek is. Néha visszahúzódom, néha pedig kifejtem a saját véleményem, és ahhoz ragaszkodom. Bármi jó vagy rossz történik velem, versbe formálom, mert így megkönnyebbülök. Számomra a vers fontos, mert megfogja az ember képzelőerejét, elgondolkoztat. Megragadom a szerelmet, a tájat, a mélabút és a halált is.

Ormódi Barbara: A 11. évfolyam tanulója vagyok, nagyatádi születésű. Az írás és olvasás mindig az életem része volt, és erre büszke is vagyok. Örülök, hogy végre egy kicsit megismerhetnek az emberek az írásaim révén.

Makarész Kitti: 19 éves vagyok. Az első versemet 2009-ben egy magyar órára írtam, melynek témája a szerelem volt. 2010-ben a költészet napja alkalmából –iskolánkban- megrendezett versíró versenyen harmadik helyezést értem el. Ritkán írok, de ha írok, azt szívvel lélekkel teszem.

Gyórfi János: Felsőcsurgón születtem 1953 – ban,- tizenéves szülők első gyermekeként. A három évig tartó családi idillnek Apám korai halála vetett véget. Egy késő tavaszi vasárnap kerültem Porrogszentkirályra nagyszüleimhez. Aztán az elkövetkező két évtized valamennyi élményét - jót, rosszat, boldogot és boldogtalantant - angyali öregeimmel, legkedvesebb falumban töltöttem. Öregszüleim mellett érzékeny lettem és szegénylős. A mai napig érzem a nyitottság és zárkózottság különös és semmivel nem magyarázható érzését. Gondolatok kavarnak bennem, mint a cigarettafüst és talán épp egy cigarettányi idő alatt megnyugszom. Kamaszkorom, mint mindenkinek,- akkori megéléssel - menny volt és pokol. A szétszakított testvériséget úgy kellett megélni és megérteni, hogy mindennapjaimat ez ne zavarja. Akkor még nem tudtam elképzelni, hogy csak felnőttként fogunk visszatekinteni az együtt el nem töltött gyerekkorra. Valójában csak évek, talán évtizedek múlva jöttem rá sok kérdés vélt mikéntjére. Hogy valójában sorsom indítója és benne a válaszok nem mások, mint egy korábbi generáció részbeni reinkarnációja. Talán ezért is volt nehezebb a napi valóság kérdéseit megérteni. A Nagyváthy Középiskolába 1980 márciusában kerültem szakoktatónak. Olyan közegbe, ahol abban az időben tudtuk egymásról, kinek mikor van szüksége a másikra. Ahol az én gondom az övék volt és viszont. És épültek a házak és szépült a város, gyarapodott az iskola. Ha a mindennapok harcát próbálom megérteni, rájövök, mi lehet a megoldás, - csak a segítség, a magamból önzetlenül adni egy darabot, mint egyébként emberhez illik. És ahogy látom, kis közösségünk óriáskereke is ebbe az irányba mozdul. Kívánom, így legyen.